

LBRIS

We know
books

ȘTEFANIA
PUȘCALĂU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUVÂNT ÎNAINTE

Sunt tânără. Cred. La treizeci-și-treaba-mea. Am trecut etape. Stări. M-am maturizat într-un fel sau altul. Am râs zgomotos, în hohote. Am plâns tot așa. Am scris în jurnale, în caietele mele de poezii, pe bloguri, în reviste, antologii, într-un volum de versuri care m-a definit în cel mai curat mod – *măr copt de iubire*.

Și mai am.

De copt, mă refer.

Scriu când doare, scriu când mi-e dor, scriu când mi-e bine și, de câțiva ani încoace, scriu despre orice, cu umor, că destul e viața asta grea pe umeri.

***

— Dumbphone aveți? Da' unu' mai performant, așa...

— Doriți o marcă anume?

— Eeei, nu știu... 5G... habar n-am.

— Dumbphone 5G am mai avut de la Nokia, însă e stoc epuizat.

— Și din ăstea digitale ce aveți?

Îi prezint modelele de telefoane, lista de prețuri, modalitățile de achiziție etc.

— Așa maaaari? Cinci inci, șase inci? Haideți, doamnă, da' io vorbesc cu laptopul la ureche sau cu telefonul? Ce-i cu astea așa mari?

— Un telefon cu ecran mare e ideal la capitolul multimedia, asta dacă nu îl folosiți doar pentru convorbiri.

— Haideți, doamnă, mie îmi plac lucrurile mici. Uitați, așa cum e telefonul meu – mic și îndemânos. Țsta dă telefon! Pot să-l scap și de la etaju' zece.

Și el era tot mic. Mic de statură, cu un telefon mic, cu un nume mic, purta o gentuță mică și mi-am zis în gând că are dreptate: poate chiar i se potrivesc lucrurile mici.

— Doar vorbeam eu cu cumătru nu de mult și-i spuneam: „Ai să vezi că trecem de la telefoane din astea, cu butoane, la alea de neam prost; o să vorbim cu calculatorul la ureche, n-o să mai avem simțul măsurii! Că asta ne trebuie nouă... Nouă ne trebuie mult, ne trebuie mare, eee... să ne lăfăăăiiim...” Aveam dreptate, am presimțit io de pe atunci.

— Vă înțeleg. Am avansat foarte mult în tehnologie, iar telefoanele actuale au foarte multe funcții inteligente.

— Mai inteligent decât unu' mic n-o să fie niciodată! Exact ca și la oameni, doamnă: mic și isteț, mare și prost!

***

— Noi ne-am separat și io vreau să-și ia ea contractul pe numele ei, zice viitorul fost soț tânăr și neîngrijit la prima vedere.

Ea zâmbește tâmp, are părul blond-portocaliu-ars și unghiile în nuanțe diferite de mov. Poartă un tricou roz bombon, mulat, tip Michelin.

Le explic cum se face preluarea contractului și le solicit actele. Ea râde. El se scotocește prin blugi. Pare agitat, iar când îi cer adresa de e-mail se uită pe geam și zice: valicuigrecbemve... hăhăă, cu bemve, treceți așa, că uitați, am venit chiar cu BMW-ul, hăhăhăă, și se uită pe geam plin de emfază la mașina parcată.

— Ați trecut, da? Că am mai avut una cu anul nașterii, da' am schimbat cifrele și am pus așa, cu bemve, că altfel se uită gagicile.

Zâmbesc, cu ochii la mâinile lui murdare.

— Nu-i așa, iubi? o întrebă el pe (încă) nevas-tă-sa.

Aia râde total dezinteresat, stând într-un cot pe capătul biroului meu și își trece unghiile prin părul gras.

La fiecare două clickuri pe care le dau, el mă întrepru cu câte o întrebare.

— Auziți, da' WizzAir-ul la net rămâne același?
Își schimbă ea numai parola, gen?

Gen el prindea avioane, iar WizzAir-ul era userul (utilizatorul) cu care se conecta la internet.

Îi explic ei ca să știe ce are de făcut, dacă tot o să aibă ea contractul la net de acum încolo, îi dau alte date de conectare și îi spun că poate primi ajutor din partea colegilor mei dacă nu va ști să se conecteze. Se uită la mine cumva în gol, văd strădania mea de a o lămuri cum îi intră pe-o ureche și îi iese pe alta, cuvintele mele *gen* se duc în neant, că la ea e înfundat puțul gândirii și mă las păgubașă, că sunt abia la primele acte și, dacă mai am vreo doi ca ăștia, nu plec normală la căpuș diseară.

El nu tace mai mult de două minute și revine:

— Auziți, da' io dacă iau televizorul, ea poa' să vadă doar la unu'? Că noi aveam două, na, ca toată lumea, unu' într-o cameră și unu' într-o cameră, erau legate separat sau cum, că tot atâta plăteam?

N-apuc să răspund că intervine ea cumva în șoaptă și îl întreabă:

— Da' ci, tu iei televizorul cu tini, ăi?

— Eeei, nu nica, îl las la mămica, un'i plec io cu teveul în șchinăre peste graniță?

Lămurim și cu televizorul și mă apropii de final să le dau actele la semnat. Electronic, să te ții! Le pregătesc tableta.

Ea:

— Mi-ați băgat și telefon? mă întreabă uimită cu ochii la tabletă.

— Nu v-am băgat nimic.

— Ăă, semnăm cu deștul ca la permisul de conducere, gata, știu, știu... spune el. Da, iubi, faci așa, și îi arată cu degetul bont și murdar un guguloi făcut în aer.

Pe ea nu o deranjează apelativul iubi, de fapt la ea părea să fi încetat de mult orice grijă pentru aparențe. A semnat abulică. Nu știe ce.

La plecare el a ieșit primul pe ușă, uitându-se după ea și vorbind tare cu ce mai are el de făcut și pe unde mai are de umblat. Că el e cu WizzAir-u' și din astea.

***

Client tuci:

— Hello! How are you? Telephone services?

Și continuă fără pauză:

— I don't... I don't know... gesticulează apăsând frenetic pe ecranul telefonului, not, not, not... working. Își căuta cu greu cuvintele în engleza cu accent din Orientul Mijlociu, de pe unde îl bănuiam că provine, și nu răspundea la nicio întrebare, stând, preocupat, cu ochii în telefon.

Telefon pe care îl trântește pe jos în următoarea secundă și spune zâmbind către mine, adunându-l: Dyuralhatifakealeamal فيحفنبنك fayalahhfinbijn دفهيبينناك pnm.

Nu știu sigur unde a început și unde s-a terminat înjurătura, că a și plecat imediat, când eu încă mă mai întrebam ce-a fost asta sau dacă am coborât eu din barcă greșit.

***

— Vreau și eu să schimb un contract, să adaug internet, să vină factura pe mail, în fine, mai multe, că taică-miu e bătrân, nu mai vine el...

Îi explic că titularul va trebui să solicite și să efectueze toate aceste modificări, venind în sediu.

— Da' vin io cu buletinul lui.

— Și cu procură prin care să aveți drept de semnătură pe contractul tatălui, dacă nu îl aduceți și pe dumnealui.

— Haideți, doamnă...

— ...?

— Mda, bine, înțeleg, am zis că nu e chiar așa ca la bancă.

Între timp, se salută cu un alt tip, cam de vârsta lui, în hol, schimbă două vorbe și îi spune ăluia:

„Da' ce să fac, uite, vreau să iau contractul lu' taică-miu să rezolv aici, dar, deși doamna asta e drăguță, nu acceptă să vin eu cu buletinul lui și să semnez, tre' să îl aduc și pe el până la urmă...”

Apoi se îndreaptă spre mine amândoi și, folosindu-și toate farmecele, încearcă negocieri prin care să mă înduplece.

— Dacă pun netul maxim, se poate? Cel mai mare pachet, de-un giga.

— E același lucru, tot de semnătura tatălui e nevoie.

— Dar are 88 de ani, doamnă!

Intervine celălalt:

— Auziți, da' pe video nu faceți?

— Ce să fac pe video? și râdem toți.

— Să faceți video call cu tac-su, zice moșu', că e de acord și aia e.